

© Savet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012. Ovaj prevod je realizovan uz podršku Trast fonda za ljudska prava Saveta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud. Ako su Vam potrebne dodatne informacije, pogledajte detaljnu naznaku o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Obaveštenje o praksi Suda br. 105

februar, 2008. godine

Sadi protiv Italije (Saadi v. Italy) - 37201/06

presuda od 28.2.2008. godine [Veliko veće]

Član 3

Proterivanje

Opasnost od zlostavljanja teroriste osuđenog u odsustvu u slučaju njegove deportacije u Tunis: *deportacija bi predstavljala povredu*

Činjenice: Podnosilac predstavke je državljanin Tunisa. Italijansku boravišnu dozvolu je dobio 2001. godine. Godine 2002. je uhapšen i pritvoren pod sumnjom da se bavio međunarodnim terorizmom. Italijanski prvostepeni sud ga je 2005. osudio na kaznu zatvora zbog zločinačkog udruživanja, falsifikovanja i posedovanja ukradenih predmeta. Na dan kada je Veliko veće izreklo presudu, njegova se žalba nalazila pred italijanskim sudovima. Vojni sud u Tunisu ga je iste godine u odsustvu osudio na 20 godina zatvora zbog učešća u terorističkoj organizaciji koja deluje u inostranstvu u vreme mira i za podstrekavanje na terorizam. Iz zatvora je pušten u avgustu 2006, nakon što je odslužio kaznu u Italiji. Ministar unutrašnjih poslova je, međutim, izdao nalog za njegovu deportaciju u Tunis u skladu sa zakonodavstvom o borbi protiv međunarodnog terorizma. Zahtev za politički azil podnosioca predstavke je odbijen. Shodno pravilu 39 Poslovnika Suda (o privremenim merama), Sud je zatražio od italijanske Države da sačeka sa njegovim izručenjem do daljnjeg.

Pravo: Sud nije mogao da potceni opasnost od terorizma i značajne teškoće sa kojima se Države suočavaju u zaštiti svojih zajednica od terorističkog nasilja. Nije, međutim, moguće bilo odmeriti opasnost od mogućeg izlaganja nekog lica zlostavljanju u odnosu na opasnost koju on predstavlja po zajednicu ako ne bude vraćen u zemlju porekla. Mogućnost da on predstavlja ozbiljnu pretnju zajednici ni na koji način ne umanjuje opasnost da mu može biti naneto zlo ako bude deportovan. Iz tog razloga bi bilo pogrešno zahtevati viši standard dokazivanja u slučajevima kada se smatra da lice predstavlja ozbiljnu opasnost po zajednicu ili čak pretnju nacionalnoj bezbednosti, jer takav pristup ne bi bio u saglasnosti sa apsolutnim karakterom člana 3. To bi bilo jednako tvrdnji da je lakše prihvatanje

mogućnosti da to lice bude zlostavljano opravdano u odsustvu dokaza koji zadovoljavaju viši standard a radi zaštite nacionalne bezbednosti. Sud je ponovio da je za dokazivanje da bi prinudno proterivanje predstavljalo povredu Konvencije neophodno - i dovoljno – ukazati na postojanje značajnih osnova za uverenje da postoji opasnost da bi podnosilac predstavke bio izložen zlostavljanju u zemlji u koju se prebacuje. Sud se pozvao na izveštaje organizacija *Amnesty International* i *Human Rights Watch*, u kojima su opisane zabrinjavajuće prilike u Tunisu, koje su potvrđene u izveštaju američkog Stejt dipartmenta. U ovim izveštajima su pomenuti mnogi i uobičajeni slučajevi mučenja lica optuženih za terorizam. U izveštajima je ukazano na to da su lica u policijskom pritvoru često bivala obešena o plafon, da im se pretilo silovanjem, da su bivali podvrgavani elektrošokovima i batinama, da su im držali glave potopljene pod vodom i gasili cigarete po telu. U izveštajima je navedeno da nadležne tuniske vlasti nisu istraživale navode o mučenju i zlostavljanju i da su često koristile priznanja data pod prinudom kako bi izdejstvovalе osuđujuće presude. Sud nije sumnjao u verodostojnost ovih izveštaja i primetio je da italijanska Država nije predstavila nikakve dokaze kojima bi mogla da opovrgne ove tvrdnje. S obzirom na to da je podnosilac predstavke u Tunisu osuđen za dela terorizma, postojali su značajni razlozi za uverenje da postoji stvarna opasnost da bi on bio izložen postupanju suprotnom članu 3 ako bi bio deportovan u Tunis. Pored toga, tuniske vlasti nisu pružile diplomatske garancije koje je zahtevala italijanska Država. Postojanje domaćih zakona koji garantuju prava zatvorenika i pristupanje relevantnim međunarodnim ugovorima, koji se pominju u verbalnim notama tuniskog Ministarstva spoljnih poslova, nisu dovoljni da obezbede adekvatnu zaštitu od opasnosti od zlostavljanja u slučajevima kao što je slučaj podnosioca predstavke, u kojima su verodostojni izvori izvestili o praksama koje su očigledno suprotne načelima Konvencije. Pored toga, čak i da su tuniske vlasti dale diplomatske garancije, Sud ne bi bio oslobođen obaveze da ispita da li takva uveravanja predstavljaju dovoljnu garanciju da bi podnosilac predstavke bio zaštićen od opasnosti od zlostavljanja.

Zaključak: povreda, ako bude izvršena odluka o deportaciji podnosioca predstavke u Tunis (jednoglasno).

Član 41 – Utvrđivanje povrede samo po sebi predstavlja pravično zadovoljenje za pretrpljenu nematerijalnu štetu.

Obaveštenja o praksi Suda dostupna su na sledećem linku: [Case-Law Information Notes](#)

© Savet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012.

Engleski i francuski predstavljaju službene jezike Evropskog suda za ljudska prava. Ovaj prevod je realizovan uz podršku Trast fonda za ljudska prava Saveta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud, niti Sud preuzima bilo kakvu odgovornost za njegov kvalitet. Može se preuzeti iz baze podataka sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili iz bilo koje druge baze podataka kojoj ga je Sud prosledio. Može se objavljivati u nekomercijalne svrhe pod uslovom da se navede ceo naslov predmeta, zajedno sa navedenom naznakom o autorskim pravima i uz pominjanje Trast fonda za ljudska prava. Molimo Vas da kontaktirate publishing@echr.coe.int ukoliko nameravate da koristite bilo koji deo ovog prevoda u komercijalne svrhe.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the

European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int